

Medgyes, 1898. november 21. – Bécs, 1989. január 15.

Erdélyi katonacsalád sarja, apja hivatásos katona volt, főhadnagyi rangot ért el.

Iskoláit Tatán kezdte el, elvégezte a piarista főgimnázium négy osztályát, majd apja halála után anyja rokonaihoz a stájerországi Radkers-burgba költöztek. Onnan felvételizett a morvaországi Mährisch-Weiskirchenben működő lovas-hadapród-iskola második évfolyamába. Katonai tanulmányai befejezésekor, 1917 júliusában hadnagyi rendfokozattal avatták tisztté. Két hónap múlva az orosz frontra vezényelték, a 16. közös huszárezred szakaszparancsnoka beosztásban harcolt. A világháború után előbb Székesfehérvárott, majd Nyíregyházán szolgált kiképző szakaszparancsnokként. 1921 júliusában fizetés nélküli szabadságot kért, majd leszerelték, és tartalékállományba helyezték. Több évig Franciaországban, Tuniszban, Görögországban, Szíriában és Egyiptomban és Törökországban élt. Hazatérése után reaktiválási kérelmét elutasították, 1928-ban a miskolci vámőr-kerületbe vették fel próbaszolgálatra, majd Keszthelyen és Tolnában szolgált. 1934-től a debreceni VI. önálló huszárezred kiképzőtisztje, két év múlva századosnak nevezték ki. 1942-ben a szovjet fronton kapta meg az őrnagyi rendfokozatot. 1944. október 15-én meghallva a fegyvereszüneti proklamációt, elhagyta a katonaságot és a debreceni ferences kolostorban elrejtőzve várta be a város orosz kézre jutását. Debrecenben szolgálati éveim alatt megismerkedtem a keresztényszociális népmozgalom eszméivel. 1939-ben belépett a Magyar Dolgozók Országos Hivatásszervezetének értelmiségi tagozatába, majd 1944 végéig a debreceni szervezet elnöke volt. Az 1945 januárjában a Szegeden szervezkedő Kereszténydemokrata Néppárt tagjaként elkezdte a megyei pártszervezet megalakítását; a következő hónapban beválasztották a KDNP Országos Választmányába is. A párt kettészakadásakor Pálffy József mellé állt. 1945 szeptemberében bekerült a Pálffy-féle Demokrata Néppárt Intézőbizottságába is. A pártelnök felkérésére elvállalta a főtitkári tiszteletet. Időközben a demokratikus hadseregnél szolgálattételre jelentkezett, tartalékállományba kérte magát, később megismételt reaktiválási kérelmét elutasították. A Barankovics István főtitkár vezette Demokrata Néppárthoz 1947-ben csatlakozott. Az 1947. augusztus 31-ére kiírt országgyűlési választáson a DNP Hajdú és Bihar megyei választási listájáról került be a törvényhozásba. Mindszenty József politikai nézeteinek gyakorlati megvalósítását szorgalmazta, amikor ezt a DNP-frakció ellenezte, 1948. február 4-én bejelentette kilépését a néppártból. Párton kívüli képviselőként két alkalommal interpellált. 1949 elején az állandó rendőrségi megfigyelés és a várható letartóztatás elől Ausztriába menekült. Holland barátai segítségével létrehozta a nijmegeni Mindszenty Alapítványt, amely ösztöndíjakkal támogatta az emigráns magyar fiatalok felsőfokú képzését. Az 1950-es években áttelepült Hollandiába, az alapítvány pénzalapjának növelése céljából előadásokat tartott, mellette kitanulta a könyvkötő mesterséget, valamint könyvelőként dolgozott. 1957-ben visszaköltözött Ausztriába, hogy magyarországi hazatéréseért előkészítse. Évekig kitartóan kísérletezett, de a magyar hatóságok megakadályozták hazatelepedését. 1960-ban néhány hónapra egy amszterdami nyugdíjasotthonban találtak számára szállást. Mivel nem jöhetett haza, bécsi ismerőseinél lakott, majd egy szobát bérelt. Élete végén többször hazalátogatott Magyarországra.

